

РЕШЕНИЕ

№ 17394

гр. София, 25.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 76 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАЯ Й. МИХАЙЛОВА

при участието на секретаря ЕЛИ КР. ШОКОРДОВА
като разглежда докладваното от МАЯ Й. МИХАЙЛОВА Гражданско дело № 20221110120063 по описа за 2022 година

Предявени са от „Т.“ ЕАД срещу ответника М. Н. Г. установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК във вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86 ЗЗД за установяване съществуването на следните вземания: за сумата от 1 423.52 лв., представляваща продажна цена за потребена топлинна енергия за м.05.2018 г. – м.04.2020 г. в топлоснабден имот, находящ се в – гр.София, ул. ..., за сумата от 238.79 лв., представляваща обезщетение за забава в погасяване на главния дълг за периода 15.09.2019 г. – 15.11.2021 г., сумата от 32.50 лв., представляваща главница за предоставена услуга дялово разпределение за периода м.10.2018 г. – м.04.2020 г. и 6.89 лв. – лихва за забава в погасяване на главница за предоставена услуга дялово разпределение за периода 01.12.2018 г. – 15.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от депозирание на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК до плащането. Претендира направените по делото разноски.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало облигационно правоотношение по договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия (ОУ), чиито клаузи съгласно чл. 149, ал. 1 ЗЕ са обвързали всички абонати на топлопреносното предприятие, без да е било необходимо изричното им приемане от страна на потребителите. Поддържа, че съгласно

тези общи условия е доставил за процесния период на ответника топлинна енергия, като купувачът не е осъществил насрещната парична престация – да заплати установената покупна цена, обективизирана в представените по делото фактури.

Твърди, че процесните парични задължения са срочни, тъй като в чл. 30, ал. 3 от ОУ (2002 г.) и чл. 32, ал. 6 от ОУ (2006 г.) е уговорено, че потребителят е длъжен да заплаща продажната цена за доставената топлинна енергия ежемесечно – в последния ден от месеца.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК ответникът М. Н. Г., е депозирал отговор на исковата молба, в който се оспорва изложените обстоятелства и предявения иск. Навежда доводи, че не притежава качеството потребител на топлинна енергия за процесния период. Позовава се на давност. Претендира направените по делото разноски.

„Т.“ ЕООД, конституирано в производството като трето лице-помагач (ТЛП) на страната на ищеца, не изразява по предявените искове.

Съдът, като прецени относимите доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

По реда на чл. 410 и сл. ГПК срещу ответника М. Н. Г., в полза на ищеца на 09.12.2021 г. по ч.гр.д.№67335/2021 г. по описа на СРС, II ГО, 170-ти с-в е издадена заповед за изпълнение за негови задължения за доставена ТЕ и цена за предоставена услуга дялово разпределение (с лихви и разноски) в периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г.

Потребител на топлинна енергия е лицето, което получава топлинна енергия и я използва за собствени нужди като ползва топлоснабдения имот по силата на вещно или по силата на облигационно право на ползване (в този смисъл – Решение №35/21.02.2014г. по гр.д.№3184/2013г. на ВКС, III г.о.). Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3.

По предявения иск по чл. 422 ГПК вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ - за установяване съществуването на задължение за заплащане на дължимата цена по договор за продажба на топлинна енергия, в тежест на ищеца е да установи възникването на облигационно отношение между него и ответника, по силата на което е престоирал и за ответника е възникнало задължението за плащане на уговорената цена.

Обстоятелството, че ответникът за процесния период от от м.05.2018 г. до м.04.2020 г. ползва топлоснабдения имот по силата на вещно или по силата на облигационно право на ползване, не се установява от представените от ищеца доказателства.

Напротив установява се от постъпилото по делото на 23.06.2023 г. писмо от Столична община, Направление „Архитектура и градоустройство“ и приложените към него документи, че посоченият в исковата молба топлоснабден имот е предоставен в обезщетение на И.Д. Г.а срещу отчужден имот.

В настоящия случай ищецът не се установи по безспорен начин, че ответникът М. Н. Г. е собственик или носител на вещно право на ползване върху процесния недвижим имот, поради което предявените искове за главница и законните лихви са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени за периода от м.05.2018 г. до м.04.2020 г.

Ето защо така предявените искове следва да се отхвърлят, като неоснователни. Като законна последица следва да бъде отвърлена и претенцията за законната лихва, считано от 25.11.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Относно разноските по производството

При този изход на делото ищецът дължи на ответника сторените разноски в размер на 400.00 лв. (заплатено адвокатско възнаграждение). Ищецът следва да бъде осъден на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата да заплати адвокатско възнаграждение в размер на 200.00 лв. на адвоката на ответника - адв. Р. Б. Н., която съгласно представения договор за правна помощ, е осъществявал безплатно процесуално представителство по заповедното производство,

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Т.“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., срещу **М. Н. Г.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, бул. ...5, офис 1, адв. Р. Н., искове с правна квалификация чл.79, ал.1, пр.1 от ЗЗД, вр. с чл.149 от ЗЕ и чл.86 от ЗЗД – за заплащане на следните суми - сумата от **1 423.52 лв.**, представляваща продажна цена за потребена топлинна енергия за м.05.2018 г. – м.04.2020 г. в топлоснабден имот, находящ се в – гр.София, ул. ..., за сумата от **238.79 лв.**, представляваща обезщетение за забава в погасяване на главния дълг за периода 15.09.2019 г. – 15.11.2021 г., сумата от **32.50 лв.**, представляваща главница за предоставена услуга дялово разпределение за периода м.10.2018 г. – м.04.2020 г. и **6.89 лв.** – лихва за забава в погасяване на главница за предоставена услуга дялово разпределение за периода 01.12.2018 г. – 15.11.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата от 25.11.2021 г. до плащането, *като неоснователни*.

ОСЪЖДА „Т.“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление: гр.София, ул..., да заплати на **М. Н. Г.**, ЕГН *****, със съдебен адрес: гр.София, бул. ...5, офис 1, адв. Р. Н., сумата от **400.00 лв.** – разноски за първоинстанционното разглеждане на делото.

ОСЪЖДА „Т.“ ЕАД, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., да заплати на основание чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата на **адв. Р. Б. Н.**, с адрес: гр.София, бул. ...5, офис 1, **сумата от 200.00 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение по делото за осъществено от адвоката безплатно процесуално представителство в заповедното производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „Т.“ ЕООД, като трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____